

PETER GISSY

DIAGNOS: GISSLAN

Förlaget Orda
Deckare

VÄSTKUSTDECKARE

DIAGNOS: GISSLAN

PETER GISSY

Peter Gissy – Diagnos: gisslan
ISBN 978-91-7553-070-3

Copyright © Peter Gissy 2009
www.forlagetorda.se
Omslag och grafisk form: Okapi-Grafik

| FÖRORD |

Alla personer i boken är påhittade, liksom intrigen – även om vissa delar av gisslandramat lånat drag från verkligheten tyvärr.

Till de göteborgare som älskar sin stad – jag tillhör dem själv – vill jag ödmjukt framföra en ursäkt för att jag i någon mån ändrat geografin för att den ska passa mina syften.

Många har på olika sätt bidragit till att boken blivit verklighet och jag tackar dem alla kollektivt. Men en person kan jag inte undvika att nämna vid namn: Ann Martinius, sjuksköterska och kvalitetschef vid Sahlgrenska Universitetssjukhusets akut- och olycksfallsmottagning, Göteborg. Hennes vänlighet att ta sig tid att kolla igenom de medicinska avsnitten har varit en förutsättning för att boken skulle nå sin slutliga form.

För eventuella felaktigheter ansvarar enbart jag själv.

Förf.

TISDAG

| KAPITEL 1 |

Novembermörkret hängde tungt över Göteborg. Regnet, som hamrade mot banklokalens stora skyltfönster i oavbrutna trumvirvlar, förebådade en av de värsta höststormarna på flera år.

Jessica Lundström ställde ifrån sig kassen och skakade hastigt av sig sin blöta kappa innan hon hängde upp den. Hon slog igen dörren till personalrummet och halvsprang in i banklokalen. På vägen bort till kassorna, för att avlösa sin arbetskamrat, strök hon bort några regndroppar ur pannan.

“Förlåt, Gittan”, sa hon. “Det blev lite senare än jag tänkt.”

“Ingen fara”, svarade den äldre kollegan och reste sig och plockade med sig handväskan. “Det är lugnt idag. Hur gick det där ute? Blåste du bort?”

“Nära på. Ingen idé att du går ut.”

“Det tänker jag verkligen inte göra.”

Jessica rättade till kläderna som kommit i oordning innan hon tryckte fram nästa kundnummer. Det var en ovanligt lugn dag: fyra fem bankbesökare väntade på sin tur. Busvädret utanför påverkade förstås kundtillströmningen. Bara den som var absolut tvungen gav sig ut när det var så här. Nå, ovädret hade varit väntat sedan några dygn och kom inte som någon överraskning.

Hon var i färd att expediera en kund när det hördes tjutande sirener utanför.

“Har det hänt en olycka?” Den äldre mannen framför henne såg frågande på henne.

Jessica hann aldrig svara.

I nästa ögonblick dök en brandman iförd skyddsmask upp i den glasade entrén och ropade något medan han vevade med armarna.

“Ut!” skrek han och gjorde en yvig rörelse mot entrén. “Allihop! Fort!”

Jessica såg sig skärtrat omkring. Brann det? Någon rök syntes inte till. Genom den stora rutan ut mot gatan skymtade hon en brandbil.

“Ut!” upprepade brandmannen samtidigt som det dök upp en till bakom honom.

“Alla måste ut! Jag upprepar: alla måste ut!”

Det tog inte lång stund att utrymma lokalen. De båda inhyrda väktarna från Securitas tvekade först, men hjälpte sedan till utan att ställa frågor.

“Vad är det som har hänt?” En av bankdirektörerna bakom Jessica stod i dörren till konferensrummet.

“Larmet har gått!” hojtade den ene brandmannen.

Samtidigt som han ropade det sprang han rakt emot Jessica. Hon trodde inte sina ögon när han drog ner blixtlåset i jackan och riktade ett vapen mot henne.

En kpist.

“Ner på golvet” skrek plötsligt brandmannen vid entrén. Också han höll i ett skjutvapen. “Ner!”

Jessica var medveten om att alla omkring henne plötsligt dök ur hennes synhåll. Hon ville också göra det, men det var som om kpisten framför henne utövade en hypnotisk makt över henne. Som förstenad stirrade hon på brandmannen medan hjärtat slog volter i bröstet.

Hans ansikte var nästan helt dolt av en skyddsmask. Han slängde fram en plastkasse mot henne. “Fyll den. Kvicka på!”

Darrande lydde hon. Hon rörde sig nästan mekaniskt. Hon plockade till sig de pengar hon kom åt. Det var som om hon plötsligt befann sig i en stor glasbubbla. Hela tiden malde det i bakhuvudet: Bara han inte skjuter mig! Hon tänkte på sina barn. Han får inte skjuta mig! Hon var medveten om att brandmannen följde varje rörelse hon gjorde. När hon inte hittade fler sedlar visste hon inte vad hon skulle göra och tittade upp, villrådigt. Hon såg plötsligt hans ögon: pupillerna var som svarta spikhuvuden.

Ilsket slet han kassen ur hennes hand.

“Ner på golvet, bitch!” väste han, och då gled hon ner från stolen, tryckte kinden mot det kalla golvet och önskade att det här bara var en ond dröm och att hon strax skulle vakna upp.

Rånarna hoppade över disken och störtade iväg. I ena stunden var de båda männen på väg uppför halvtrappan till p-däcket, i nästa var de försvunna.

Väktarna, som legat överksamma på golvet, studsade plötsligt upp och rusade efter rånarna. "Stanna!" skrek den ene.

Jessica gjorde sig liten under disken och såg inte det som hände sedan. Men det gick att dra slutsatser av de ljud som följde.

När det hördes en skarp knall kikade hon upp lagom för att se den ene väktaren ta sig för magen och falla ihop med ett stön. Samtidigt började det tjuta entonigt i bakgrunden – det pipande läte som uppstod när bakdörren öppnades utan att larmet slogs av. I nästa sekund brusade en bilmotor upp. Fler knallar hördes. Glas som krossades. Springande steg, nya skott. Den andre väktarens förtvivlade rop: "Satan! Satan!"

Bilmotorn avlägsnade sig och sedan: tystnad. En isande, förfärande, tystnad i vilken ingen rörde sig.

Den skjutne väktaren låg hopkrupen som i fosterställning över trappstegen utan att röra sig. Ena handen, den som pressade mot magen, var full av blod.

Det hördes rop. Nu var alla på benen.

"Ring för helvete polisen!" ropade någon gällt över Jessicas huvud.

Och plötsligt var det som om all kraft som hon använt för att hålla sig uppe rann ur henne och hon kände en svart mantel svepa över henne.

| KAPITEL 2 |

Robert kastade en hastig blick på klockan när han hoppade ur ambulansen och skyndade fram till olycksplatsen. Det hade tagit närmare en kvart att ta sig igenom stan ut hit trots att de haft sirenerna på. Den hårda blåsten fick kläderna att nästan slitas från kroppen. Lastbilen låg på sidan. Den hade kört igenom räcket och rullat nerför slänten. Den kraftigt byggde chauffören var fastklämd – det såg ut som om ratten var inkörd i magen. Han var vid

medvetande men hade svåra smärtor. Folket från räddningstjänsten var redan på plats och hade spärrat av området. Ett par man jobbade hårt på att få ut chauffören – samtidigt som en bärgningsbil höll på vinscha upp bilen.

Det var inget lätt företag i ovädret.

Dörren till förarhytten satt så hårt fastkilad att det inte ens med kofot gick att få upp den. De fick använda svets. Ytterligare värdefulla minuter försvann. När dörren till sist sprang upp var det Robert som tog kommandot: kontroll av luftvägarna och blodcirkulationen hade alltid första prioritet.

Medan två höll upp en presenning lyssnade han på mannens lungor och hjärtat. Inget konstigt här. Robert lutade sig över chauffören. "Hör du mej?" När den andre svarade "ja" fortsatte han: "Vet du vad som hänt?" Frågan var lika mycket en test på hur pass klar i huvudet den andre var.

Chauffören svarade lite obestämt.

Det var blod överallt, i ansikte och på kroppen.

Nacke och rygg måste först fixeras – sedan kunde fokus flyttas över på det trasiga vänsterbenet med dess öppna fraktur. Benet verkade vara av på flera ställen, att döma av vinkeln som foten sköt ut i. Robert skulle bli tvungen att lägga det tillräta innan de gjorde något annat. Det skulle göra ont. "Ditt ben är brutet", sa han. "Vi måste fixa det. Förstår du?"

"D-det är lugnt", svarade mannen dimmigt.

Trots att sköterskan stack en spruta med smärtlindrande medel i benet hindrade det inte chauffören från att yla av smärta när Robert vred benet rätt.

En stund senare lyfte de patienten i vakuummadrassen över på båren och hjälptes åt att få honom uppför slänten till den väntande ambulansen. Robert, hopkrupen mot regnet, drog fram mobilen och ringde kollegorna på akutmottagningen på Sahlgrenska sjukhuset: "Vi kommer in med en traumapatient som suttit fastklämd." Den knapphändiga rapporten inrymde inga egna känslor.

I ambulansen undersökte han sin patient närmare. Det blödde från ett jack vid hårfästet, huden hade spruckit upp och

blodet välldes fram som om det pumpades från öppna artärer. "Lägg ett tryckförband", beordrade han och följde sköterskan med blicken medan hon tryckte sterila kompresser mot såret. Mannen – som legat tyst och till synes verkade ha förlikat sig med situationen – stönade plötsligt till högt och började kräkas. De skyndade sig att vända bort honom, så att han inte skulle kvävas av spyorna.

Med tjutande sirener sicksackade ambulansen genom den kaotiska trafiken – vädret hade förstås spätt på oordningen.

Tyst betraktade Robert staden som flög förbi utanför fönstret. Gatorna blänkte våta i ljuset från gatlykorna. Den starka vinden fick ledningarna att vaja. Vid Järntorget höll ambulansföraren på att ramma en spårvagn – i sista ögonblicket väjde han undan i en våldsamt krängning.

Manövern fick chauffören att slå upp ögonen ett par sekunder och stöna till. Sköterskan lade handen lugnande på hans arm.

Sedan de svängt upp framför akuten och stannat hjälptes de åt att rulla in patienten i traumarummet där traumaledaren, Bengt Allansson, väntade omgiven av sjuksköterskor.

Bengt, med det normalt spretiga håret instoppat i plastmössa, vinkade otåligt till sig Robert. "Vad har vi?" sa han korthugget.

Robert höll på att byta om när det rörde sig i dörröppningen. "Robert Krüger?"

Det var en röst han kände igen. "Ja?" sa han.

Hon sa sitt namn, men hade inte behövt det. Han tittade upp. I den kalla belysningen verkade hon fortfarande mager och blek, med mörka skuggor runt ögonen, men han antog att skottskadan var läkt vid det här laget.

"Mia Baltzarsdotter, våldsröteln."

Han nickade avvaktade. Polisen dök inte sällan upp här när det gällde större olycksfall. Men den skadade chauffören kunde väl inte gärna sorteras in under den kategorien?

"Hur är det med dej?" Han syftade på hennes sjukdomstillstånd och hon förstod det.

"Det är mycket bättre. Kan vi prata ostört?"

”Det passar verkligen inte så bra nu”, började han men hon avbröt honom:

”Det tar inte lång stund.”

”Har det hänt nåt?” sa han och sträckte sig efter plasthandskarna.

Hon nickade tyst. Hon verkade sammanbiten och släppte honom inte med blicken.

Det störde honom lite att hon antog att han – när hon ville – skulle stå till hans förfogande. Som om hennes göranden gick före hans. Samtidigt insåg han att hon aldrig skulle störa honom om det inte var viktigt.

Vaktmästaren, som hastigt dök upp, uppfattade genast situationen och drog sig tillbaka.

Hon väntade tills hon hade Roberts fulla uppmärksamhet innan hon talade.

”Jag antar att du hört om bankrånet i Mölndal?”

Ambulansföraren hade nämnt det i förbigående. Den skjutne opererades just nu, vad han förstod. Han nickade.

”En skottskadad väktare?”

”Just det. Men dessutom stal rånarna en bil.” Hon tvekade.

”Ja?”

”Enligt våra uppgifter är det din svärfars.”

Han hejdade sina rörelser. Han trodde inte att han hade hört rätt. ”Svens? Är du säker?”

”Silverfärgad Merca. Vi har registreringsnumret. Jag beklagar. Vi fick just reda på det.”

”Men hur i ...?”

”Rånarna fick punktering och lämnade sin flyktbil. En av väktarna sköt efter dom och träffade tydligen ena däcket. Dom bytte bil på en bensinstation.”

”Och Sven?” Tankarna gick först till svärfadern, sedan till sambon Jonna.

Hon fortsatte: ”Vi tror att rånarna fick med sej honom och en till.”

”Vem då?” En annan sak slog honom. ”Är han skadad? Sven?”

”Vi vet inget i nuläget. Jag vill bara informera dej.” Åter tvekade hon och rättade till en hårslinga som hade glidit ner i pannan. ”Vi vet inte var dom tagit vägen.”

“Har ni hans mobilnummer?”

“Ja. Vi har försökt ringa där, men ...” Hon ryckte på axlarna.

Han tog fram sin mobil, omtumlad, och slog själv numret till sin svärfar. Mia tittade tyst på. Signalerna gick fram men ingen svarade. När han knäppte av mötte han hennes blick igen. Han visste inte vad han skulle säga. Visste Jonna om det här? Som om hon hade läst hans tankar sa hon: “Vi har inte berättat det för någon annan än.”

“Vad innebär det?” sa han medan han stack ner mobilen igen.

“Att han inte svarar?”

“Jag menar Sven. Vad vill dom honom?” Det var som om en del av hjärnan vägrade att förstå det hon sagt. “Dom här rånarna har väl ingen glädje av honom? Är det risk för hans liv?”

“Jag vet inte”, svarade hon. “Vi hoppas inte det. Det betyder kanske inget. Jag måste iväg.”

“Är det nåt mer?” När hon såg frågande på honom, lade han till: “Är du här för att berätta det för mej?”

“Inte egentligen.” Hon gjorde tecken åt jackans innerficka där han förmodade att hon hade sitt anteckningsblock. “Vi hoppas på att få uppgifter om rånet från den skottskadade väktaren, men det ser illa ut. Han svävar mellan liv och död säger dina kollegor.”

Han hörde knappt vad hon sa. Åter slog det honom hur absurt det var.

“Vad gör ni ...?” Han hittade inte orden.

Men hon förstod ändå. “Vi har gått ut med larm och satt upp vägspärrar runt stan.” Hon ryckte på axlarna. “Vi kan inte göra mycket mer. Vi ska nog få tag på dom.”

Det sista var möjligen avsett som tröst, men det bet inte på honom.

“Hur bedömer ni risken för att Sven ...?” Han hejdade sig och började om igen. “Varför gör dom det här? Rånarna?”

“Uppriktigt sagt vet vi ingenting. Vi håller dej informerad. Vi är tacksamma om du inte för det här vidare utanför familjekretsen, Robert.” Det var första gången hon använde enbart hans förnamn. Det lät familjärt. Var det ett försök att lugna honom?

Han såg att hon mönstrade honom – som om hon ville vara säker på att hon tolkade hans sinnesstämning rätt.

“Jag måste ringa Jonna”, sa han beslutsamt.

“Och hans fru?”

Herregud! Siv. Hur skulle hans svärmor ta detta?

“Javisst, självklart.”

När hon drog upp dörren sträckte han sig efter telefonen och slog numret till Jonna. Hennes mobil var avstängd.

Jonna strök undan håret och rättade till hörlurarna.

Det var ovant. Som om de tryckte för hårt över öronen.

Hon hörde sändningsledaren dåligt och skruvade upp volymknappen.

Det var hennes andra vecka på lokalradion och hon hade inte gjort något livejobb att tala om tidigare. Det kändes torrt i munnen. Hon visste att det var där, i direktsändningarna, agnarna skildes från vetet: en god radiopratare hade en stor framtid. Och hon var villig att ge det hela en chans. Ett år närmare bestämt – så länge varade tjänstledigheten från morgontidningen.

Hon riktade uppmärksamheten på banklokalen. Det stod en grupp människor utanför avspärrningen. Det syntes polistekniker i overaller och huvudskydd – både runt brandbilen och inne i lokalen där rånet ägt rum. En av poliserna hade en stund tidigare släppt henne innanför avspärrningen, bara så hon skulle få en hastig glimt av situationen, och det hade ilat i magen när hon sett blodfläcken i trappan där den skjutne väktaren hade legat.

Det gällde att få med allt i den direktsändning som skulle följa om ett par sekunder. Hon hade bett poliserna att ställa upp framför miken – det var inte säkert att de gjorde det. Å andra sidan fanns ett behov av att nå ut med information till allmänheten som kunde var till nytta för polisjakten. Hon kände lättnad när en av polismännen kom emot henne. Han hann knappt presentera sig förrän rösten i hörlurarna sa:

“Kör, Jonna. Du ligger ute direkt nu.”

Hon tog sats och satte på mikrofonen. “Jag står här med polisinspektör Erling Bodén utanför banken i Mölndal som just varit

föremål för ett spektakulärt rån. Vad vet ni så här långt?" Hon sköt fram miken.

"Dom var tre man i lokalen, och en i flyktbilen. Dom körde fram en brandbil som vi förmodar är stulen. Deras flyktbil stod på baksidan." Medan han svarade försökte hon hålla ett öga på vad som hände runt omkring. "Hur mycket kom dom över?"

Han pekade som om det skulle gått in i mikrofonen. "Vi vet inte i nuläget. Det här en modern bank och det är inte så mycket kontanter som ligger i kassorna." Han nickade och mötte hennes blick. "Vi letar förstås efter ledtrådar till rånarnas identitet. Vi är tacksamma för tips från allmänheten."

"Vet du varför dom sköt väktaren?"

"Han kom antagligen för nära. Vi håller på att skaffa oss en bild av vad som kan ha hänt."

"Hur då?"

"Genom vittnesförhör och så har vi övervakningskamerorna. Och så har vi precis påträffat flyktbilen som använts efter rånet. Den som var övergiven, med punktering. Vi håller på att gå igenom den."

"Var då?"

"Jag kan inte gå in närmare på det."

"Dom bytte bil, sa du? Vad kan du säga om den dom bytte till?"

Han lade handen dämpande över komradion som plötsligt blipade till vid armhålan. "Det är en personbil och allt tyder på att dom tog ägaren med sej." Hans militära språkton höjde trovärdigheten i det han sa.

"Vet ni var dom är på väg?" Hon flyttade mikrofonen närmare hans mun.

Han skakade på huvudet. "Vi har vissa indikationer." När någon ropade i bakgrunden drog han fingret över halsen. "Tyvärr måste jag iväg."

Hon grep honom om armen. "Hur är tillståndet för den skjutne väktaren?"

"Han är förd till sjukhus. Jag kan inte säga mer." Han ryckte sig loss med en beslutsam nick och gick.

Inslaget var över. Efter några avslutande meningar, där hon försökte få med lite miljö och stämning, tog hon av sig hörlurarna. Det hade gått skapligt – som sändningsledaren också sagt. Inte lysande, verkligen inte. Någon gång skulle ju vara första gången, hon fick inte ställa allt för stora krav på sig. Det här var ett annat medium än det hon var van vid – det tog tid att lära sig.

Jonna höll på att packa ner utrustningen i axelremsväskan när det hördes röster en bit bort. Vita ansikten vändes mot henne.

Pekade de på henne?

När polismannen plötsligt kom tillbaka gjorde hon sig beredd att tacka honom för att han hjälpt henne. Men han förekom henne. "Vi har just fått in uppgifter om den bil rånarna övertog", sa han med en blick som var annorlunda mot förut, mer avvaktande. "Det är en Mercedes."

Hon stirrade på lappen han sträckte fram och läste registreringsnumret. Först fattade hon inte vad han ville. Skulle hon gå ut i radion med bilnumret? Sedan var det som om det gungade till när det stod klart för henne att det var hennes pappas bil.

| KAPITEL 3 |

Kräkanfallet hade kommit oväntat. I ena stunden hade Siv suttit i vardagsrummet, i nästa hade hon rusat – med handen över munnen – till toaletten. Robert ville hjälpa henne medan anfallet pågick, men hon vinkade avvärande och skickade bestämt ut honom. Han sköt igen dörren om henne och gick ut till Jonna som väntade i hallen.

"Vad är det med henne?" viskade hon med oro i rösten.

Han drog henne intill sig. "Det är nerverna. Det är värst för henne", sa han lågt. "Hon tänker på Svens dåliga hjärta." Siv hade verkat ta det hemska beskedet med fattning vilket hade imponerat på honom. Men kräkanfallet indikerade att hon var mer tagen än hon ville visa.

Jonna nickade och borrarade sitt ansikte in i hans halsgrop.

“Vilken soppa”, viskade hon med darrande röst. “Varför sker detta?” frågade hon för hundrade gången.

Han hade inget svar att ge.

Det hade gått ett par timmar sedan Jonna ringt sin mor och meddelat det fasansfulla: att rånarna hade tagit Sven som gisslan. Sven och en person till. Ännu okänt vem. Villan i Hovås hade känts som det naturliga samlingsstället. Första åtgärden hade varit att skynda till Sivs sida. Allt var omtumlande. Chocken ville inte släppa sitt grepp om dem.

“Kom.” Jonna tog honom i handen och de gick ut i köket. Hon höll upp kaffet i kopporna och de satte sig. Robert granskade hennes ansikte. De normalt mjuka dragen var spända, ögonen var trötta, sorgsna. Mascaran hade runnit – hon hade försökt torka bort det med en pappersnäsduk, men det fanns rester kvar över kinden: ett svart, smalt, streck som påminde om det onda som hänt dem. Han sträckte ut handen och strök bort det. Jonna tycktes inte märka det. Hon satt tyst – hon som normalt var så pratglad och öppen hade förvandlats under de timmar som gått sedan beskedet kommit.

Mobilerna ringde hela tiden: det som hänt hade förstås spridit sig. Först hade de svarat, sedan hade de inte orkat prata om det mer. Jonna höll nära kontakt med de nya arbetskamraterna på lokalradion. Också de forna kollegorna från tidningen hade hört av sig till henne och velat skicka över en fotograf – Robert antog att det var för att använda till det reportage han utgick ifrån skulle följa på det här – men han hade lyckats avstyra det.

De behövde lugn och ro nu. Radions P 4 stod på i vardagsrummet. Det var Jonnas kanal. De ryckte till varje gång det var nyhets-sändning. Som om nyhetsredaktionen där hade mer att berätta än polisen! Det enda besked polisen gett dem så här långt var att spaningsarbetet pågick och att de skulle få information så fort något inträffade som berörde dem.

Han lämnade Jonna och gick ut i vardagsrummet och knappade in sig på text-TV för att se om det fanns något nytt där. Texten var ett under av saklighet:

BANKRÅN I MÖLNDAL

Flera män beväpnade med automatvapen rånade i dag banken i Mölndals Bro med hjälp av en brandbil. I samband med rånet avfytrade de flera skott.

– Skottlossningen skedde inne på kontoret, säger en bankanställd.

Banken var öppen när rånarna trängde sig in. Ingen av kunderna som vistades i lokalerna skadats fysiskt. Däremot sköts en vakt i magen. Denne har förts till sjukhus och hans hälsotillstånd är ovisst.

En av cheferna i lokalen berättar:

– Jag hörde sirener och såg en brandman komma genom entrédörrarna.

Vi är alla mer eller mindre chockade. Jag vet inte hur mycket pengar rånarna kom över.

Brandbilen lämnades kvar utanför banklokalen. Rånarna sågs försvinna i en annan bil. Enligt uppgift har bilens ägare tagits som gisslan.

Robert knäppte av teven. Den sparsmakade tonen betonade allvaret i situationen.

Han försökta intala sig att det – trots allt – inte var någon överhängande fara. Sven var visserligen i rånarnas grepp, men det fanns egentligen ingen anledning att tro att bankrånarna skulle skada honom. Det var förstås konstigt att de tagit honom med sig. Det hade räckt om de knuffat ut honom och hans färdkamrat ur bilen och kört därifrån. En av polismännen han talat med hade hävdat att rånarna skulle släppa sin gisslan så fort de kunde. Förnuftet ville ge honom rätt: rånarnas mål måste ju vara att komma undan, då borde en gisslan fungera som en besvärlig barlast. Eller?

Robert ruskade lite på huvudet åt sina tankar.

Det var lätt att dra för snabba slutsatser.

Det var polisen som skötte det här och som visste hur läget var – han skulle ringa Mia så fort han kom åt. Sedan deras första möte fungerade hon som deras naturliga kontaktperson.

Polisen hade slagit en järnring runt Göteborg. Rikslarm var utfärdat.

Ovädret spädde på oron.

Träden utanför köksfönstret vred sig i de lynniga vindstötarna. Det visslade i hela huset när blåsten sköt fart. Det talades om stormbyar på teve. Han undrade hur mycket de hade att göra på akuten: säkert massor. Han hade inte förmått stanna kvar sedan han fått beskedet om Svens belägenhet. Sedan han hade sett till att den skadade chauffören kommit i rätta händer hade han hämtat Jonna och åkt hit.

Han var mindre bekymrad för Jonna. Han visste att hon var stark, även om det fanns ett drag hos henne som han upptäckt under senare år: en tendens att vilja ta hand om andra och trycka undan sina egna känslor. Överdrev han? Kanske något. Han var läkare – det var lätt att lägga in för mycket aspekter i allt.

I första hand var han orolig för Siv.

Hans svärmor, som hade uppträtt stoiskt lugnt till en början, hade gradvis förändrats.

Hilda – deras femåriga dotter – var hos en väninna. Han tittade på klockan. Det skulle snart vara dags att hämta henne. Hur mycket skulle han berätta för henne om det som hänt? Morfar hade en stor plats i den lillas hjärta, han visste det. Det gällde att hålla det hela på en nivå som inte skakade om henne för mycket. Hur skulle det gå till?

Han följde Jonna med blicken när hon sjönk ner i en fåtölj med ett stort glas vatten. "Vad tänker du på?" sa han.

"Jag är alldeles tom inombords, Robban."

"Mm."

Han tittade på väggklockan. Ibland tycktes visarna flyga fram, ibland stod de stilla. Tiden var den värsta fienden när det handlade om att klara upp ett brott hade en av poliserna sagt – Robert undrade vad som egentligen menades med det.

Det hördes motorljud utanför. Han sträckte på halsen för att kunna se ut genom fönstret. En Toyota som han inte kände igen. Ansiktet bakom ratten gick inte att urskilja.

"Det kommer nån", mumlade Jonna.

De växlade en spänd blick.

Det kunde vara polisen med dåliga nyheter. Fast – borde de inte ha ringt innan i så fall?

Nej, inte om det hänt Sven något, då ville de säga det ansikte mot ansikte.

Siv var fortfarande på toaletten. Duschade hon? Det lät så.

De skyndade ut i hallen när det ringde på ytterdörren.

Robert öppnade. Mannen utanför var klädd i lodenrock och jeans. Den tjocka halsduken dolde bara delvis den vita kragen i halsen. I vindrutan på bilen som stod på uppfarten stod det JOURHAVANDE PRÄST med stora bokstäver. Robert mötte den äldre mannens deltagande blick och stålsatte sig för det besked han trodde han skulle få.

“Jag är präst och heter Emil Olausson. Polisen har skickat mej för att ...”

Jonna skrek förfärat till och slog handen för munnen.

“Nejnej, inte så”, skyndade han sig att avbryta henne. “Jag har inga såna uppgifter. Jag vet inget om det här.” De runda ögonen såg förskräckta ut. “Har dom inte ringt och förvarnat? Det skulle dom ju. Jag har kommit för att stödja er i er svåra stund.”

I detsamma surrade mobilen i Roberts ficka.

Armen kändes blytung när han såg att det var Mia.

“Ja?”

“Vi har skickat över en jourhavande präst till er”, sa hon och lät som om hon hade bråttom. “Det är rutin. Han kommer vilken minut som helst.”

“Han är redan här. Han skrämde slag på oss.”

“Jag beklagar. Det är mycket som händer nu, och inte alltid i rätt ordning.”

“Vi behöver ingen präst.”

“Det är ett samarbete vi har med kyrkan.”

“Jag förstår, men som sagt. Vi klarar oss. Har det hänt nåt nytt?” sa han.

“Inget som tyder på att vi är dom på spåren, tyvärr. Trots rikslarm och trots vägspärrar är dom fortfarande borta. Vi har fått in tips som vi bearbetar förstås.”

“Brandbilen då? Varför använde dom den?”

“Dom ville nog överrumpla alla med den. Det lyckades ju.” Hon tystnade och för sitt inre såg han hur hon bet sig i läppen, funder-samt. “Ligan utnyttjade det annalkande ovädret. Dom slog till i skydd av det. Vi bedömer att rånet var välplanerat fast det gick snett.”

“Dom kan väl inte ha hunnit så långt?” sa han. Det lät mer som ett önsketänkande än som en fråga. “I en efterlyst bil och i brandkläder? Är det verkligen ingen som sett nåt?”

“Nej, i princip ingenting. Jag måste sluta nu. Vi behöver ha reda på hur Sven var klädd. Kan du ta fram det?”

“Ja.”

“Jag hör av mej.”

Jonna mötte hans ögon. “Det var polisen”, sa han lakoniskt. “Mia.”

Hon nickade utan att fråga mera.

Han kände ett gnagande missnöje mot polisens agerande. Det var förstås inte rättvist: de gjorde vad de kunde i det här läget. Han sköt upp dörren ytterligare. “Kom in då”, sa han till prästen som tyst stått och betraktat dem. “Min svärmor kommer strax.”

| KAPITEL 4 |

Mia stack hastigt mobilen i fickan när hon avslutat samtalet med Robert och gick mot sin bil. För varje minut som gick skulle de komma allt längre efter rånarligan. Klockan var över sju och hon var på väg till Mölndals bro för att med egna ögon bilda sig en uppfattning om rånet.

En stund senare blinkade hon höger i en rondell och såg höghu-sen växa upp på avstånd. Det var ett av de större affärscentrumen i Göteborgstrakten. De flesta större affärskedjor var etablerade här. Det var inte svårt att förstå varför: det bodde mycket folk i bo-stadshusen runt omkring – och det var lätt att få parkeringsplats för tillresande. Det sistnämnda en bristvara i en region som växte så det knakade.

Hon drog ner på hastigheten och svängde in mellan de andra polisbilarna på torget och klev ur bilen och låste den. Den kraftiga blåsten högg genast tag i hennes kläder och virvlade upp mängder av löv. Det kändes isande kallt trots att termometern visade flera plusgrader.

Molvärken fanns där hela tiden. Det var bara några veckor sedan hon var tillbaka i tjänst igen efter skottskadan. Även om kroppen klarat av det hyggligt var hon psykiskt inte riktigt i form än. Det som hänt förföljde henne. Hon kände inte sällan yrsel – särskilt när hon ansträngde sig lite extra. Det skulle ta tid att lägga allt bakom sig, hade psykologerna förklarat som hjälpt henne med krisbearbetningen.

Nyfiket betraktade hon scenen framför sig. Som alltid greps hon av den vibrerande spänning som omgav brottsplatser. Hon liknade det vid en teaterscen. Bilden förstärktes av avspärningsrepen som glimmade i strålkastarljuset som riggats upp runt bankentrén. Varje brottsplats involverade något av ett logistiskt problem. Det gällde att snabbt upprätta en bas där vittnen kunde förhöras. Och dessutom hålla nyfikna på avstånd. Som vanligt fanns det gott om dem.

Folk kurade i tjocka kappor och jackor framför repen – de obligatoriska hyenorna, tänkte hon kritiskt medan hon närmade sig. Hon ångrade snabbt sina fördömande tankar: folk hade förstås ett behov av att stilla sin nyfikenhet.

Här fanns också tidningsfotografer med sina långa kameraobjektiv.

Brandbilen var i allas fokus: en tiggande, dyster, påminnelse om det som hänt.

Teknikerna, i karakteristiska skyddskläder, syntes både där och innanför de stora glasväggarna. Hon tittade otåligt efter Tony, kollegan i utredningsgruppen. Hon såg inte till honom. Det betydde inget. Hon antog att han var igång med vittnesförhör inne i banklokalen.

Hon kände sig otålig och ville komma i gång.

Det hade dragit ut på tiden på sjukhuset. Hon hade velat komma därifrån tidigare, men hennes chef på våldshoteln

– kriminalkommissarie John Mellsjöo – hade envist hållit henne kvar i förhoppningen att väktaren skulle vakna upp. Men väktaren var nersövd som en följd av operationen och skulle inte vakna upp på ett tag. Kulan hade passerat livsviktiga organ i bröstkor-gen.

Hon misstänkte starkt att orsaken till att Mellsjöo hållit henne kvar på sjukhuset var att han ville att hon skulle ta det lugnt – med tanke på skottskadan. Det var visserligen bara några veckor sedan hon hade återvänt i tjänst, men hon gillade inte att han behandlade henne annorlunda än de andra i gruppen.

När hon väl kommit iväg hade hon dessutom stoppats på Västerleden – i höjd med Astrazeneca – där en vägspärr upprättats. Ena vägbanan hade varit stängd. Det hade dröjt innan hon lyckats tråkla sig förbi de nitiska kollegorna på Span.

Arbetet med att fånga rånarna skedde på flera plan. Andra enheter hade en annan roll i det här än hon. Hennes – och utredningsgruppen – fokus var att samla in material som sa något om gärningsmännen och som kunde användas i en rättegång.

Innerst inne kände hon en stark övertygelse om att rånarna snart skulle vara infångade. De kunde inte gärna komma särskilt långt. Om inte annat så skulle gisslan säkert snart vara släppt.

Hon hittade Tony utanför bankentrén där han stod och pratade i telefon. Med ryggen vänd mot vinden, det såg ut som om han frös. Han avslutade samtalet och gav henne en liten grimas.

“Jag måste dra”, sa han rakt på sak. “Jag har varit här alldeles för länge. Frugan väntar med maten och vinglasen är upphälda.”

Det var en situation hon kände igen. Polisyrket hade fördelar – men också nackdelar. Till de sistnämnda hörde att ständigt ha dåligt samvete för att inte räcka till i familjelivet. “Är det nåt särskilt?” sa hon.

“Hennes födelsedag.” Han såg ut som om han funderade över något. “Slakten väntar, du vet hur det är.”

Hon klappade honom på armen. När det hördes rop ute på torget tittade hon hastigt upp: ett par ungdomar försökte ta sig igenom avspärningar men hindrades av poliserna.

Mia sa: “Är du klar här?”

“Ja. Jag väntade på dej. Det är säkrat här. Faager stack precis till Marklandsgatan. Rånarnas flyktbil finns ju där. Kom.” Han drog upp glasdörren. Värmen och stillheten inne i foajén kändes livgivande. “Bankfolket har inte mycket att komma med. Dom är förstås uppskakade.

“Vad säger dom?”

“Rånarna stormade in, fick med sej pengarna i en större bag innan dom stack iväg via bakdörren, där en kompis väntade i flyktbilen. Det är grundscenariet. Medan tre man var här inne, satt en och väntade i flyktkärran utanför. En skåpbil. Tillslaget är okomplicerat och kliniskt rent med närmast militärisk precision. Det som knölat till läget är två saker. Dels att dom knäppte en säkerhetsvakt, dels att dom tvingades lämna skåpbilen.”

Hon nickade, till häften vänd mot teknikerna som satt på huk runt en blodpöl och fotograferade. “Ni har förstås kollat övervakningskameran?” sa hon.

“Javisst. Det ger inte mycket mer än att vi vet att den ene är lång och mager, och dom andra två kortare.” Han lät misslynt. “Dom visste precis vad dom gjorde. Skyddsmaskerna dolde det mesta av deras ansikten.”

“Militärisk precision, sa du?”

“Mm.”

“Men varför använde dom den där ...” Hon pekade genom de stora glasfönstren – mot brandbilen.

Han följde hennes finger med blicken. En kriminaltekniker hade klivit upp i förarhytten och föreföll just vara i färd med att få igång motorn.

“Jag vet inte”, svarade kollegan. “Det är ju som ett stort jävla visitkort. Dom har brötat på som värsta ... ja.” Han avbröt sig och ryckte på axlarna när han inte kom på någon liknelse. “Jag vet inte vad. Ingen har kunnat undgå att se dom. Konstigt, va?”

“Beckerman-effekten”, mumlade hon.

“Va?”

“Vi läste om det på polisskolan. Gör så mycket väsen du kan, och ingen lägger märke till dej. Ungefär så.” Hon bytte spår. “Hur kommer man över en brandbil? Den måste väl vara stulen?”

”Det trodde jag också, men ingen centralt inom brandväsendet i stan vet nåt. Jag har ringt.” Han blåste värme i sina kupade händer. ”Du får gräva vidare.”

”Kom dom över mycket pengar?”

”Enligt banken bara en mindre summa.” Det ringde i hans mobil, och hans rörelser blev hastiga när han kollade displayen. ”Jag sticker nu. Ses imorgon.” Han sköt upp dörren och störtade ut.

”Gratulera frun från mej!” ropade hon efter honom medan han gick mot sin bil.

Han höjde handen över huvudet till svar.

Mia klev under avspärrningsrepet och närmade sig försiktigt brandbilen. Så här nära var den mindre än hon föreställt sig. Hon hade aldrig tänkt på hur en brandbil var konstruerad. Nu lade hon märke till att stegen låg nerfälld över den stora, silverfärgade vattentanken och att slangarna var upprullade på ömse sidor. Tonys ord ringde i öronen. En mindre summa hade blivit bytet. Så mycket besvär för så lite ...

Motorhuven var uppfälld. I det vassa strålkastarljuset såg teknikerna, som hängde in över motorn, ut att vara nästan inplastade i sina rymdliknande kläder. Hur hade Tony sagt? Bilen var som ett stort visitkort. Det var så. Fast det var förstås inte troligt att gärningsmännen hade lämnat efter sig något som kunde hjälpa dem i utredningen.

Så här tätt inpå lade hon märke till att bilen måste vara av äldre datum. Färgen var borta lite varstans. GÖTEBORGS BRANDFÖRSVAR stod det på dörrarna. En av teknikerna lufsade emot henne. Hon kände igen honom. Han var en av de äldre på tekniska roteln. Arne Torkelsson. Torkel kallad. Han nickade vänligt och rättade till mössan i pannan. ”Hej, Mia. Du vill förstås höra att vi hittat ett tju sigt fingeravtryck?” Det fanns en underfundig glimt i hans ögon.

”Har ni det?” sa hon förhoppningsfullt.

Han skakade på huvudet. ”Nej. Bilen är sopren, dom måste ha städat den med vacuumpump.” Han skrattade till. ”Handskfacket

är nästan dammfritt. Det finns inget här som dom inte velat lämna efter sej." Andedräkten framför deras munnar bildade små moln som rycktes bort av vindstötarna.

"Inget?" sa hon besviket.

"Nja, lite har vi förstås hittat. Lite jordrester som följt med deras skor – vi ska ta analyser på det på labbet. Det kan möjligen säga nåt, men ..." Hans axelryckning såg uppgiven ut. "Bilen måste ju vara stulen så du bör väl nysta i den änden."

"Mm." Mias blick föll på registreringskylten. Den såg avskavd och bucklig ut. Som om någon kört emot den. Det satt två kraftiga bultar på varje sida. "Den då? Skylten?"

"Den är falsk."

"Det förstår jag, men dom måste väl ha satt fast den själva? Har ni penslat där, efter fingeravtryck?"

"Självklart. Vi hittade inget. Dom har jobbat med handskar."

"Har ni kollat under den?"

"Skylten? Inte än. Det här är en gammal kärra som varit med ett slag. Ja?"

Det sista var riktat till en av hans kollegor som hojtat något åt deras håll. Denne lyste med sin ficklampa i motorrummet. "Kom, Torkel."

De skyndade fram. Det tog inte Torkel lång stund att fiska upp något med en pincett.

En bit av ett brevpapper. Ett par centimeter stort bara. Brun av ålder och fläckig av gammal olja och smuts. Men det gick att urskilja något i ena hörnet när Torkel lyste med ficklampan.

Ett bankgironummer.

"Det är alltid nåt dom missar", sa han triumferande.

"Tror du det kan vara nåt för oss?" sa Mia tvivlande.

"Varför inte?"

"Var satt det här?" frågade hon teknikern som gjort dem uppmärksamma på fyndet.

"Under bilbatteriet", svarade denne. "Det måste ha kilat fast där på nåt sätt."

Mia höll fram handen för att ta lappen.

“Ånej”, protesterade Torkel och drog till sig handen. “Det är säkrast att vi kollar det närmare först. Men du kan ju skriva av bankgironumret.”

Ett par minuter senare hade hon uppgift om vilket företag som dolde sig bakom numret. Utan dröjsmål ringde hon dit.

| KAPITEL 5 |

“Ja?”

“Göran Oreblad?”

“Ja?”

Mia tackade sin lyckliga stjärna att chefen för Överskotts-Bolaget i Kviberg var nåbar trots att det var efter stängningsdags.

“Har ni sålt en brandbil?” sa hon rakt på sak.

“Vem undrar?”

“Det är Göteborgspolisen.” Hon sa sitt namn och förklarade varför hon ringde.

I ögonvrån såg hon en bil köra fram och ställa sig i närheten. Kvällstidningens logotype lyste på sidan. Hon vände sig bort. “Vi har hittat den på en brottsplats. Ett rån.”

“Det vet jag inget om.”

“Brandbilen”, upprepade hon. “Vet ni vem som köpte den?”

“Jaså.” Det lät som om han äntligen förstod vad det handlade om. “Vi för inget direkt kartotek över våra kunder. Betalar dom bara så har vi ingen anledning att ...” Han avbröt sig. “Men det är inte mej du ska prata med om det.”

“Vem då?” Hon undrade vad han höll på med. Insåg han inte att det var bråttom?

“Du ska få ett mobilnummer till Mikael Larsson. Han basar för Affärsområde Fordon. Har du penna och papper?”

“Ja.”

Minuten senare hade hon Mikael Larsson på tråden. Denne var genast tillmötesgående men bekräftade bara Oreblads ord. “Vi försöker se till att grejerna funkar, men inte mycket mer än så. In-ternt kallar vi det RH-garanti.”

“RH-vadå?”

“Runt hörnet. Bara grejerna kommer utanför butiken, så tar vi inget ansvar för dom.” Han harklade sig högt. “Vi får ibland in väldigt konstiga prylar. Vi är glada att få sålt dom. Jag minns brandbilen, det är inte så ofta vi har en sådan. Den stod inne ett tag, den var ju närmast skrotfärdig men rånarna hade fixat till den så att den funkade bra ändå. Vi går alltid igenom grejerna innan vi bjuder ut dom till försäljning.”

Mia sa: “Jag förstår.”

“Det var en så kallad släckbil med dubbelhytt”, fortsatte han. “Den skulle haft tryckluftsutrustning men den fanns inte med. Jag vill minnas den kom från Västra Frölunda.”

“Du minns inte hur köparen såg ut?” sa hon.

“Inte direkt. Jeansmänniska, du vet, jacka och byxor i jeans. Ungefär som jag i längd och ålder. Han höll axlarna lite uppdragna.”

“Hur gammal är du?”

“Va?”

“Du sa att han var som du i ålder och längd.”

“Jag fyller trettiosju snart. Jag är en och åttioett.”

“Det var inget du minns om honom?”

“Nejnej, det här är ju flera veckor sen. Vi har massor med folk som snurrar igenom våra butiker. Den ena knasigare än den andre, om jag ska vara ärlig. Det finns inte en chans i världen att komma ihåg dom. Jo, förresten. Det var en sak ...”

“Ja?”

“När han skulle betala såg jag att han hade ett rätt stort ärr på baksidan av handen. Jag lade märke till det eftersom jag haft ett födelsemärke där själv men opererat bort det. Jag minns att jag funderade över om han hade haft ett likadant födelsemärke som jag.”

“Ett ärr?”

“Mm.”

“Vilken hand?”

Svaret kom utan tvekan. “Höger.”

“Du vet det säkert?”

“Ja. Som sagt, jag har haft ett sånt själv.”

Mia tänkte hastigt. "Har ni övervakningskamera på jobbet?"

"Nej tyvärr."

"Minns du om han sa nåt särskilt?"

"Nej."

"Pratade han på nåt särskilt sätt?"

"Hur menar du?"

"Var han skåning? Bröt han?"

"Nejnej. Ingen särskild dialekt."

"Han kanske betalade med kort?"

"Kontant. Vi erbjuder inte den möjligheten. Vi vill att kunderna ska betala cash."

"Vi behöver rånarnas signalement. Varje detalj är betydelsefull. Minns du nåt som kan vara till hjälp för oss? Han måste ju ha kört och ställt den någonstans. Är det ingen som sett bilen sen dess?"

"Jag kan ta reda på när vi sålde den, vilket datum, men inte mycket mer."

"Skulle du känna igenom honom om du träffade honom igen?"

"Kanske. Det skulle vara det där äret i så fall ..." Han skrockade lite för sig själv, det lät godmodigt. "Många vill man aldrig träffa mer ..."

"Jag förstår", sa hon skyndsamt för att hejda det väntade ordflödet. "Kan du ringa tillbaka till mej så fort du vet vilket datum bilen är såld?"

"Ja."

Medan Mia gick bort till sin bil ringde hon till sin chef, John Mellsjöo, på polishuset. Rotelchefen satt som spindeln i det nät de höll på att spinna. Han höll kontakt med övriga enheter – i första hand kollegorna som bevakade utfarterna.

Upptaget.

Medan hon slog sig ner bakom ratten och rullade ut från parkeringen gav hon tankarna fritt spelrum.

Att brandbilen sålts i Göteborg var förstås föga överraskande.

Mannen som köpt den skulle kanske, möjligen, kunna identifieras. Kanske skulle någon av bankens övervakningsbilder kunna användas? Även om Tony sagt att de inte gav så mycket kunde

de kanske ändå få en bild på ärret som mannen på Överskotts-Bolaget pratade om? Å andra sidan var det inget som sa att köparen också var bankrånare. Dessutom hade rånarna säkert använt handskar av något slag.

Hon kände sig på en gång entusiastisk och villrådig. Hon ville rusa iväg, men visste att det inte skulle leda någon vart att förivra sig. Bilderna av det röda blodet på golvet inne i banklokalen dök upp som kulblixtar i hennes inre och hon undrade hur rånarna resonerat när de skjutit väktaren. Hade de känt sig hotade? Förmodligen. Men även om väktarna jagat dem hade de haft ett kraftigt övertag med sina kpistar. Det hade ju räckt med en kärve i taket så hade det skrämt alla till att hålla sig lugna. Och varför i himlens namn hade de tagit gisslan?

På Mölndalsvägen, i höjd med Liseberg, försökte hon få kontakt med polishuset igen. Nu kom hon fram.

“Det är jag”, sa hon enkelt. “Inget nytt?”

“Dom är fortfarande som uppslukade men det kommer i alla fall in en del tips som vi kan jobba med. Vad fick du ut av Överskotts-Bolaget?” Med sin skrovliga röst lät rotelchefen nästan förkyld.

“Inget direkt.” Hon gav honom en kort redogörelse av sitt samtal. “Det tycks vara en återvändsgränd”, slutade hon.

“Mm. Det hade väl nästan varit för bra. Vi måste ha en genomgång hos mej, Mia.”

“Jag drar till Marklandsgatan och kikar runt lite snabbt där. Så kommer jag.”

“Ta med dej Faager hit.”

| KAPITEL 6 |

Marklandsgatan var en av de stora spårvagnsknutpunkterna och låg ett stenkast från Slottsskogen – göteborgarnas alldeles egna Central Park.

De omkringliggande bostadshusen växte upp som väldiga spjut ur marken när Mia närmade sig med bilen. Bensinmacken såg övergiven ut. Flaggorna över pumparna smattrade högt från

flaggstängerna – en måste ha slitit sig och låg som en blöt rulle i papperskorgen. Neonljuset utmed fasaden blänkte skarpt i mörkret. Två polisbilar stod där, tomma.

Hon parkerade och drog jackan hårt om sig när hon steg ur och sög in omgivningen.

Den vita skåpbilen, på bensinstationens p-plats, såg närmast vingklippt ut där den stod omgärdad av skyddsbanden. Dörren på förarsidan var öppen. Några uniformerade polismän var i färd med att hjälpa en bogserbil att få undan en rishög som stod för nära. Var detta flyktbilen? Mia gick fram och tittade in på förarplatsen. Det syntes ingenting. Säkert hade rånarna varit lika noga när de använt den här bilen och inte lämnat något efter sig. Hon försökte se in i baksätet, men det gick dåligt. De tonade rutorna fick de kulörta reklamljusen från bensinmacken att gnistra som ministjärnor. Hon använde en pappersnäsduk när hon drog upp bakdörren. Tomt på sätet och golvet. Något blänkte i ett av sidofacken. En tändare. Rökte någon av rånarna? Hon hejdade en impuls att titta närmare på den och satte sig istället på huk i höjd med det punkterade däck. En av poliserna uppenbarade sig.

“Däcket är fransat. Ser du? Dom har kört på fälgen. Kulan måste ha träffat mitt i prick.”

“Mm.” Mia rätade på sig. Det var säkert en dryg kilometer från Mölndals Bro. Rånarna hade i alla fall hunnit så här långt.

“Bilen är rapporterad stulen i Biskopsgården för fyra dagar sedan”, fortsatte polismannen. “Dom har inte brytt sej om att ta bort registreringsplåtarna. Iskalla typer. Dom kalkylerade med att lämna kärran rätt snart efter stöten.”

Hon nickade och rätade på sig. Han kunde ha rätt där.

“Hur ser det ut där inne?” sa hon.

“Din kollega håller på.”

Mia strök rent händerna mot jackan medan hon gick fram till ingången. Hon hittade Måns Faager i det lilla utrymmet som låg alldeles bakom disken inne i bensinstationen. En kaffebryggare stod på en diskbänk. Det enda fönstret var igenspikat med en plywoodskiva och det fanns två järnstänger tvärs över. Det lukade instängt. Faager satt vid ett mindre klaffbord, mitt emot två

personer. Den äldre var kostymklädd, medan den yngre – som säkert inte var mer än i tjugoårsåldern – bar en overall med mackens logga på. Faager tittade upp på henne.

“Ja?” sa han.

Hon hade inte kommit för att avbryta honom och sa lågt: “Mell-sjö vill att vi ses.”

“Jag är strax klar”, sa han. “Vänta lite.”

Mia stannade i dörren.

Faager vände uppmärksamheten mot ynglingen. “Du sa att du höll på att expediera en kund när det svängde in en skåpbil på gästparkeringen?”

“Just det. Det kommer bilar hela tiden.” Lojt ryckte han på axlarna. “Jag varken såg eller hörde nåt.”

“Ingen annan som var här och som kan ha sett nåt?”

“Jag var ensam här.”

“Jag menar av kunderna?”

“Nej. Det har varit lugnt. Det har väl med det dåliga vädret att göra.”

Faager växlade en snabb blick med Mia. Han såg trött ut.

“Den kund som du expedierade”, fortsatte han. “Du vet inte om han såg nåt?”

Åter en axelryckning. “Jag vet inte. Han körde sin väg. Jag vet inte vem det var.”

“Betlade han med plastkort?”

“Nej.” Han kliade sig fundersamt på hakan. “Han skulle bara ha batterier till sin kamera. Han drog direkt efteråt.”

“Dom bytte bil?” vidtog Faager envist. “Såg du nåt av det?”

Ynglingens kinder var röda nu. “Nej. Jag såg bara skåpbilen stå där. Det är där dom fyller på luft i däck.”

Parkeringen låg på baksidan. “Går det verkligen att se dit häri-från?” frågade Mia.

“Vi har en spegel utanför fönstret som vi kollar i”, inflikade den andre, den äldre, uppenbarligen ägaren. “Johan var ensam här”, fortsatte han förklarande när han såg hennes undrande min. “Jag kommer precis hemifrån, jag och min fru var på väg till Stads-teatern när ni ringde om det här.” Han slog urskuldande ut med

händerna. "Det rör sej hela tiden här. Dessutom är det ju mörkt. Det är inte lätt att hålla koll på allt. Även om man hade haft ögon i nacken."

"Har ni övervakningskamera?" inföll Mia.

"Jo, men den funkar inte sen ett tag." Han såg från henne till Måns Faager. Faager stack ner sitt anteckningsblock i innerfickan och reste sig. "Om du kommer på nåt som kan vara till hjälp så är vi tacksamma om ni hör av er." Han gav dem sitt visitkort.

| KAPITEL 7 |

Utifrån såg polishuset vid Skånegatan ut att vara i stort sett ner-släckt, bara enstaka fönster lyste, men Mia visste bättre. Huset ansågs av vissa som arkitektoniskt tråkig. Det var inte svårt att ge kritikerna rätt. Den höga fasaden förde tankarna till en trist mil-
litäranläggning.

Hon höll ihop jackan i halsen medan hon skyndade uppför trap-
porna.

Det var skönt att komma inomhus när vädret var så här.

Det var över huvud taget skönt att vara igång igen.

De månader som gått sedan hon lämnat sjukhussängen hade hon gjort allt för att återfå sina krafter. Hon simmade en del – hade börjat med det så fort känt sig stark nog – men främst var det tiden på gym som fått igång henne. Det kändes stelt när hon vred sig i sidled. Som om något höll henne tillbaka. Mellsjöo och de andra visste hur det var ställt och visade hänsyn – ibland alldeles för mycket, tyckte hon. Skottskadan var läkt, men det som fanns inne i huvudet skulle ta längre tid att få bort.

Hon försökte rätta till det blöta håret i hisspegeln. Hon var inte till sin fördel nu, verkligen inte. Håret var platt och stripigt. Det lilla eyeline, som var det enda hon kostade på sig i make up-väg, höll på att lösas upp och bildade svarta fläckar i ögonvråna. Det var dessutom dags att klippa sig igen. Nu fanns det för en gångs skull, sedan ett par veckor, en speciell person som hon ville visa sin bästa sida för. Anders Myrvold.

Den konferens i huvudstaden – om hatbrott – som hon så motvilligt åkt på, hade resulterat i att hon lärt känna honom.

Hon kände ilningar i kroppen när hon tänkte på honom. Hur hade hon – värsta singeltjejen – kunnat falla så pladask? Han hade haft en programpunkt under konferensen och hon hade fascinerats av hans framförande. Det fanns en avmätthet och ett lugn över hans rörelser som hon funnit snudd på upphetsande. I samband med middagen på kvällen hade de råkat sitta intill varandra. Han hade varit uppmärksam, och hon hade sagt saker som hon aldrig sagt förut.

Sedan hade allt gått fort.

De erfarenheter av män som hon gjort genom åren hade alla slutat i missräkning. Hon såg bra ut, hon visste det. Men karlarna tyckte hon var för manhaftig. Bestämde för mycket. Vad ville de ha? En uppmålad nippertippa som lydde deras minsta vink? Det var inte hennes stil. Anders var annorlunda. Han tog henne för den hon var – utan att ställa krav eller försöka ändra på något. Hon log lite för sig själv. Som psykolog insåg han säkert hur han skulle tackla henne. Kanske spelade det in att han varit gift tidigare. Att han värnade om relationen med henne.

De hade gått en sväng runt hotellet på natten, och under en av de stora björkarna hade han utan omsvep dragit henne till sig och kysst henne.

Hon hade besvarat kyssten med en hetta som överraskat henne.

Efteråt – på hans hotellrum – hade hon betett sig som en förälskad tonårsflicka.

Hon log för sig själv. Det var underbart att vara omtyckt och begärd.

Han var äldre än hon, men vad spelade det för roll? Hon gillade energin och lekfullheten under hans trygga yta.

Hon sköt upp hissdörren. Korridoren låg rak som en linjal framför henne. Ljuset från lysrören i taket blänkte i linoleumgolvet. En lukt av instängdhet mötte henne medan hon skyndade på sina steg. En dörr slogs upp och två uniformerade kollegor klev ut under samspråk. Hon kände dem inte. Över huvud taget var det färre hon hade lärt känna under de tre år hon varit här än som kunde

förväntas. Känslan av att vara främling ville inte riktigt släppa. Det berodde säkert till en del på henne själv, tänkte hon rannsokande. Hon höll sig gärna på sin kant.

Ihållande telefonsignaler hördes på avstånd: ett borrhande ljud i den dämpade stillheten.

Dörren till John Mellsjöös tjänsterum stod öppen och hon knackade lätt på den innan hon klev på.

Chefen för våldsroteln satt bakom sitt skrivbord med en stor Göteborgskarta framför sig. Faager var redan på plats, han hängde över Mellsjöös axel. De tycktes diskutera alternativa flyktvägar. En bild av en silverfärgad Mercedes hade tejpats fast på dataskärmen och Mia antog att det var rånarbilen.

”Sätt dej”, sa Mellsjöö och gjorde en gest mot konferensbordet som fyllde nästan halva rummet.

”Hur går det?” Frågan var ofrånkomlig.

Faager svarade medan han drog ut en stol: ”Dom är fortfarande borta. Man fattar inte att dom kan ha tagit sej förbi varenda vägspärr.”

”Kom dom upp för sent?” frågade hon.

”Jag vet inte. Jag blir bara så trött när jag tänker på hur segt allting är ibland.”

Mellsjöö nickade buttert medhåll medan han knäppte av datorn och reste sig från skrivbordet och flyttade över till det lilla runda bordet. ”Det är stormen som krånglar till allt”, sa han. Rotelchefen såg, som alltid, ut som om han kom direkt ur sängen. Polotröjan korvade sig i halsen under kavajen, och jeansen hade sett bättre dagar. Han hade tidigt medgivit att han inte var något modelejon. Det ljusa håret, som bildade en krans runt huvudet och signalerade medelålder, spretade upp i nacken. Skrivbordet var täckt av papper. Någonstans i röran fanns en IN- och UT- korg men ingen av dem syntes till. I början hade Mia fascinerats av det växande pappersberget på hans skrivbord och undrat hur någon kunde hålla ordning i det. Men snart hade hon upptäckt att det faktiskt fanns ett system i det.

Intill datorn stod ett alldeles för stort färgfoto av en kvinna i rullstol. Mellsjöös MS-sjuka fru.

Hon gillade sin chef. John Mellsjö hade många fördelar. En var hans minne. Det räckte att nämna en sak en gång så tycktes Mellsjö etsa fast den i sin hjärna. Om det kunde sägas något negativt om honom, så skulle det möjligen vara att han var en smula omständlig.

Det stod en termos på bordet och Mia skruvade av locket och hällde upp lite kaffe åt sig samtidigt som hon slog sig ner. Hon höll frågande upp termosen till Faager men denne skakade avvärande på huvudet. När hennes mobil ringde knäppte hon på den och vände sig bort.

“Det är Mia”, sa hon.

“Hej. Nu vet jag lite mer om brandbilen.”

Hon kände först inte igen rösten. Så slog det henne. Överskotts-Bolagets Mikael Larsson. Han som sålt brandbilen.

“Ja?”

Det prasslade i bakgrunden. “Den såldes kontant den tjugosjätte i förra månaden. Säljaren var Härlanda stadsdelsnämnd.”

“Jaså?” utbrast hon överraskat. “Vad hade dom den till?”

“Jag vet inte. Du får väl höra med dom. Det var allt.”

“Vänta”, sa hon när han uppenbarligen var på väg att lägga på. “Du hittade inga namn i dina papper på köparen?”

“Nej, inget.”

“Ingen underskrift? På kvittot, menar jag?”

“Det krävs inte av oss. Det står det vanliga.”

“Vad är det?”

“Att fordonet säljs i befintligt skick. Och att vi inte har ansvar för fel som kan uppstå efter säljtillfället. Vi förmedlar ju egentligen bara köpet mot provision.”

“Måste man inte ha tillstånd när man kör ett avregistrerat fordon?” frågade Mia. “Den måste ju ha varit det? Krävs inte interimsskyltar?”

“Vi bryr oss inte om vad som händer när köparen lämnar oss, ärligt talat. Har dom väl betalt så är det deras bekymmer. Nåt mer?”

“Nej. Tack.”

Hon bröt samtalet.

“Var det om brandbilen?” sa Faager som intresserat följt samtalet.

”Ja.” Hon redogjorde för samtalet. ”Rånarna måste ju ha planerat stöten i förväg”, tillade hon. ”Det betyder att dom varit i lokalerna och borde finnas på bankens övervakningsfilmer.”

”Menar du att vi borde kolla igenom alla dom?” Mellsjöo skakade bestämt på huvudet. ”Det tror jag är bortkastat”, sa han och lade fram sin mobil på bordet framför sig.

”Han som köpte kärnan hade ju ett ärr på handen”, sa hon menande.

”Tusentals människor måste ha rört sej där, Mia. Vi har inte en aning om vem eller vilka vi ska titta efter. Det blir svårt. Dom är nog inte så dumma att dom tar onödiga risker.”

Faager verkade sitta i egna tankar. ”Jag tänker på brandbilen. Nånstans måste dom ju ha haft den innan dom slog till.” Han rynkade på pannan, som om han inte gillade sina egna funderingar. ”I så fall borde nån ha lagt märke till den. Jag tycker att hela rånet var så jävla misslyckat. Vet vi hur mycket dom kom över?” Han vände sig direkt till rotelchefen.

”Runt femtiotusen”, sa denne.

”Småpotatis egentligen.”

”Mm. Det är just det som gör mej orolig för fortsättningen.” Mellsjöo rev sig i nacken. ”Jag känner dåliga vibbar. Jag gillar inte att dom är så pigga på att använda sina vapen. Och att dom tagit gisslan. Det visar att dom är desperata. Det kan hända vad fan som helst.”

”Tror du att dom gör nån ny stöt?” sa Faager.

Tanken var ny för Mia. För Mellsjöo också, tydligen, eftersom han höjde ögonbrynen och såg frågande på dem.

”Vem vet?” sa han. ”Jag har svårt att tro det. Då borde dom definitivt göra sej av men sin gisslan. Det måste sinka dom att dra runt på dom.”

En kort tystnad utbreddes mellan dem medan rotelchefen läppjade av kaffet. Mia försökte tänka sig in i rånarna ställe. Nej, det var knappast troligt att de skulle försöka sig på en ny stöt. Inte nu när de hade hela poliskåren efter sig. Hon sa det.

Mellsjöo hummade instämmande och sa: ”I stort sett varenda polis är ute för att få tag på dom. Länspolismästaren har föreslagit

att vi ska sätta upp en ledningsgrupp för jakten. Och det tycker jag är en bra idé. Jag ska träffa honom snart om det." Han såg från Mia till Måns. "Beträffande dom tips vi fått in är inte nåt av värde så här långt. Folk ser så konstiga saker. Rånarbilen har setts i alla möjliga väderstreck. Alla tycks tro att rånarna snart är gripna och allt det här snart kan läggas till handlingarna. Nånting säger mej att det inte är så lätt. Innan ni lämnar in vill jag att ni kollar några saker." Så vände han sig till Faager. "Måns. Gå igenom våra register. Kolla om nån av dom kända rånarna är ute och kan tänkas ligga bakom det här."

Faager nickade. "Hur långt tillbaka ska jag gå?"

"Tre-fyra år. Fem. Använd omdömet. Hör med dina kontakter i undre världen också. Och Mia?"

"Ja?"

"Vi har ett ansvar mot familjen."

"Hur då?"

"Du känner den ena i gisslan?"

"Sven Hammar? Jo. Indirekt."

"Vad vet du om honom?"

"Inget mer än vi redan vet. Han driver en läkarpraktik i Hovås. Han är i sextioårsåldern och har visst dåligt hjärta."

"Ta reda på allt om honom. Vi behöver veta vad han gjorde på stan och vilka eller vem han träffade. Kolla vad det är för hjärtbesvär han lider av. Har du fått klarhet i hur han var klädd?"

Hon hann inte svara. Mobilens framför Mellsjö ringde. Han lyfte den till örat och vände sig till hälften bort. "Ja?"

Mia följde hans minspel medan han lyssnade. Hon hoppades att han skulle lysa upp när han fick beskedet de väntade på: att rånarna gripits. Det gjorde han inte. I stället blev ansiktsdragen skarpare, ögonen mörkare.

Han sa: "Vi kommer med en gång. Jovisst. Tack."

Han nickade tyst några gånger innan han stängde av och mötte deras blickar. "Det var precis det här jag var rädd för."